

повече инстинктъ, отколкото ясно съзнание...). Поповичъ, и следъ идването на Витанова, се сили да се примири съ станалото — търси утеха въ вѣрата въ чистия разумъ... Отъ Витанова чува една следъ друга по-горчиви истини, но ... не се гнѣви, приема ги., примирява се дори съ страданието, което до сега не е познавалъ. Тази разсждъчна философия на примирението, обаче, не го успокоява.

Интересенъ моментъ съ проблемата, която поставя, за физическия и духовния баща, е срещата на Данаила съ Поповича. Но защо това бѣгство на Данаила? Не изяснено, а замъглено е съ необедителни разсждения:

Татко, азъ искамъ да се махна, за да изчезне миналото... Азъ съмъ олицетворена лъжа между васъ двама ви.

Това разсждъчно остроумие заразява и Поповича, и той възразява:

Лъжата, сине мой, не е тъй страшна, както хората си мислятъ. Понѣкога тя може да ни научи на голѣми истини. Ти самъ се нарече лъжа. Но има ли по-хубава истина отъ оная, за която твоята душа свидетелствува?

Отъ сжщия родъ сж по-нататъкъ въпроситъ на Данаила къмъ майка му и нейнитъ отговори.

Въ всички тия въпроси и разсждения има нѣкаква несъзнателна склонность да се осложняватъ и затрудняватъ нѣщата, каквато откриваме въ мислитъ на Яворова за смъртъта въ дневника му.

Именно тази осложненость замъглява и мислитъ и действията на Бистра. Тя изповѣдва